

Geçmişin Gölgesi

Sümevra Andıç

epsilon®

Teşekkür

Bana destek olan herkese, arkadaşlarıma, en yakın arkadaşım Elif Gökçen Solmaz'a ve her konuda yanımda olan aileme teşekkür ediyorum. Anne ve babama ayrıca teşekkür etmek istiyorum, iyi ki varsınız.

Birinci Bölüm

Yalnızlık benim için vazgeçilmez olmuştu. Yanımda olanlar vardı ama her zaman tanımlayamadığım bir parça eksikti ruhumda. Düşünceler zihnimi boğuyordu iki gündür. Bir adam gelip oğluyla evlenmemi istemişti. Kulağa saçma gelen düşünce anlamsız bir şekilde tepkisiz kalmama neden olmuştu. Gelen adamın, Semih Bey'in, mavi gözlerindeki derinlik tanıdık gelmişti. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka bir zaman olsa bağırırdım ama Semih Bey'in gözlerindeki derinlik beni etkilemişti. Tanımadığım adamı görünce şok olmuş gibi karşısında dikilmiştim.

İki yıldır hayatım düzenli bir şekilde ilerliyordu. Samimi olduğum bir kız arkadaşım vardı, Ezgi. Ne kadar yakın olduğumuz hakkında bir fikrim yoktu aslında. İki yıl boyunca evlerimizin yerlerini bile birbirimize sormamıştık. En büyük ortak noktamız, ikimizin de ailelerimizden kaçıyor olmasıydı. Bunun dışında, Berk, hayatımın en büyük parçasıydı. Ezgi gibi iki yıl önce hayatıma girenler listesinde yer alıyordu. Berk, her ne kadar Ezgi'ye samimi davranıyor olsa da Ezgi bundan kaçınıyordu. Henüz adlandıramadığım bir şekilde Berk'e hüzünlü gözlerle bakıyordu.

“Hazırlanmaya başla.” Üvey abimin sesiyle başımı sağa doğru çevirdim. Üvey annem yaşlılığı kabullenemeyen bir tipti.

Yüzüne onlarca krem sürmesine rağmen hiçbir değişme yoktu.

“Gitmek istemiyorum.” Korkumu bir kenara bırakıp omuzlarımı dikleştirdim. Benim hayatımın ipleri üvey annem ve abimin ellerindeydi ama bir noktaya kadar. Henüz üniversite birinci sınıf öğrencisi olmama rağmen önüme sürülen evlilik teklifini kabul edecek kadar çıldırmamıştım. Aslında bu pazar-tesi üniversiteli olacaktım. Lise hayatımda notlarımın çok iyi olduğu söylenemezdi. Babam, liseye başladığımda intihar etmişti ve ben bunu kaldıramamıştım.

“Sana fikrini sordum mu?” dedi üvey annem. Bakışlarındaki öfkeyi görebiliyordum. “Başımıza açtığın sıkıntılarla artık uğraşmak istemiyoruz.”

“Sıkıntı mı?” dedim şaşkınlıkla. “Ne sıkıntısı açtım?” Sinirlenmeye başladığımda dişlerimi sıktım ve tırnaklarımı etime geçirdim. Acı, bize engelleri aşacak gücü verirdi. “Sana hakkımda karar alacak yetkiyi verdim mi?” Düşüncelerimi kelimelere dökmekte her ne kadar başarısız olsam da bu konuda susmak gibi bir niyetim yoktu.

“Hiçbir şey bildiğin yok,” dedi yaşlı kadın.

“Anlat o zaman,” diye mırıldandım oturduğum koltukta pozisyon değiştirirken. Bedenim öfkeyle kavruluyordu.

“Bu teklifi reddetme lüksün yok,” dedi üvey abim başını geriye atarken. “Senin için en iyisi bu olacak. Daha fazla burada kalamazsın.”

“Neden?” diye sordum, zihnimin duvarlarına çarpan soruların cevabını almak isteyerek.

Bu evde, yalnız olduğum zamanlarda mutluydum. Çünkü burası anılarımın başladığı noktaydı. Hatırladığım ilk anılarım bu evin duvarları arasında gizliydi. Annem ve babamla olan ilk hatıralarım buradaydı.

“Bunu sana anlatma hakkımız yok,” dedi. Kısacık kesilmiş saçlarının bir tutamıyla oynamaya başladı. Gözlerinde yılların

yorgunluğu olması gerekirken aksine çocuksu bir heyecan vardı. Hiçbir zaman yaşlandığını kabul etmeyecekti.

“Reşit biriyim,” dedim kendimden emin bir ses tonuyla. “Bunu kabul etmemi gerektirecek hiçbir nedenim yok.”

“Haklısın,” dedi üvey annem. Bakışlarına umutsuzluk çökmüştü. “Ama kabul etmemek hayatına mal olacaktır.”

“Hayatıma mı?” dedim merakla koltuğumda dikleşirken. “Hayatımla ne ilgisi var.”

“Sana söyledim,” dedi tıpkı benim gibi dikleşerek. “Cevapları merak ediyorsan bu işi kabul etmelisin.”

“Ne cevapları?” diye soldum sinirle. “Açık konuşsana.” Hayatımda en nefret ettiğim şeylerden biri, üstü kapalı konuşmaktı. İnsanların bildiği bir şey varsa ipucu vermek yerine direkt olarak söylemeliydiler.

“Ailene ne olduğunu merak etmiyor musun?” Sesinde pürüzsüz bir ton vardı. Dudakları sinsice gerildi ve ellerini birbirine sürterek anlamsız bir ses çıkmasına neden oldu.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” Kendimi zorlamış olmama rağmen sesimin titremesini engelleyememiştim. Zihnimde birçok soru işareti belirmişti. Buradan ayrıldığım zaman nerede yaşayacaktım?

“Zeki bir kızsın Göksu,” dedikten sonra damağını şaklattı. “Bunu anlamayacak kadar aptal olmazsın.”

“Öyleyim,” dedim cesaret kırıntılarımı kullanarak. “Sizin saçmalıklarınıza inanmayacak kadar.”

Bir kitapçıda Ezgi ile birlikte çalışıyordum. Kitapları sevdiğim için bu işi yapıyordum ve Ezgi hiçbir zorunluluğu olmadığı halde benimle çalışmak istediğini ve bana borçlu olduğunu söyleyip duruyordu. Ne Borcu olduğunu sorduğumda sadece, “Senin gibi mükemmel bir arkadaşı bana verdiğin için,” demekle yetiniyordu. Berk sürekli kitapçıda ziyaretimize geliyordu. Berk’in geldiği sıralarda Ezgi ortadan kayboluyor ve Berk

gidene kadar gelmiyordu. Bunun nedenini, her zaman bizi baş başa bırakmaya çalışması olarak yorumlamıştım. Berk, aslında çevremdeki üç erkekten biriydi. Üvey abim, Berk ve Serdar. Serdar, çalıştığım kitapçının sahibinin oğluydu. Zeki bir çocuktu ve insan psikolojine takmış durumdaydı.

“Ya baban intihar etmediyse?” diye sordu gözlerini kocaman açarak ve sesini bir çocuk sesine benzetmeye çalışarak. Bir anda beynime ateş sıçramış gibi hissettim. Beynimde oluşan soru işaretleri zihnimin beyaz duvarlarına çarparak siyah lekeler bırakıyordu adeta.

“Açık konuş,” dedim zorlukla. Boğazımda bir yumru oluşmuştu.

“Sana gerçekleri öğrenme fırsatı sunuyoruz,” dedi üvey abim. “Semih Bey’in oğluyla evlenmelisin.”

“O adamı tanımıyorum.”

“Tanıyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Zamanla göreceksin Göksu.” Dudakları yay gibi gerildi. Sakladığı bir şeyler vardı. “Şimdi hazırlan.”

“Bana neyi vaat ediyorsunuz?” dedim söylediklerini umursamadan. “Babamın ölümünün arkasında yatan sırra karşılık, bir adamın oğluyla evlenmem mi?”

“Hayır,” dedi üvey annem. “Ailene ne olduğunu öğrenme fırsatı veriyoruz: annene, babana ve akrabalarına. Kan bağının olduğu ve tanıdığın kimin var?”

“Hiç kimse,” dedim gerçekliğin omuzlarına yüklediği ağırlığı umursamadan. Hayatımda annem ve babamdan başka kimse olmamıştı. Ben henüz on yaşındayken annem ölmüştü ve ilerleyen zamanlarda babam, üvey annemle evlenmiş, çok geçmeden, ben liseye başladığımda sözde intihar etmişti. Kendini, ucu gözükmeyen bir uçurumdan atmıştı ve ben üvey annemle yaşamak zorunda kalmıştım.

“Gerçekleri merak ediyor musun?” dedi üvey annem soğuk bir sesle. “Kabul ediyor musun?” diye sordu ardından.

“Gerçekleri öğrenemezsem size bunu ödetirim,” dedim koltuktan kalkarken. Odayı terk etmeden önce cümlemi tamamladım ve kendimi yeni maceraların kucacağına attım. “Kabul ediyorum.”

Kendimi odama attığımda kapıyı kilitledim. Dişlerimi birbirine bastırıp ellerimi yumruk yaptım. Yılların bana öğrettiği en büyük şeylerden biri, üvey annemin boş konuşmayacağı olmuştu. “Ya baban intihar etmediyse?” cümlesi zihnimde yankılanıyor, başımın ağrmasına neden oluyordu. Cinayet miydi? Ya da hâlâ yaşıyor olabilir miydi?

Zihnimdeki bütün kapılar Semih Bey’e çıkıyordu. Bütün bu olanların, babamın ölümünden yıllar sonra yaşanması hiç de normal değildi. Aslında tam bir karmaşanın içinde, eline düğümlemiş bir ip yumağı verilmiş çocuk gibi hissediyordum.

Bir süre sonra kendimi hızla yatağıma attım. Sade bir odam vardı; çalışma masası, yatak, gardırop ve geniş bir kitaplıktan ibaretti. Bunların dışında hiçbir aksesuar yoktu. Tavanı izlemeye başladığımda yeni bir soru önüme sürülmüştü.

Oğlunun adı ne?

Ardından, bu sorunun önüne zihnimden çıkmayan daha büyük bir soru geldi.

Babama ne oldu?

Kollarımı başımın altında birleştirdim. Yapabileceğim en iyi şey, yarın Semih Bey’in gelmesini beklemektir. Soruların cevapları ondaydı. Uyumak için gözlerimi kapatacağım sırada üvey annem odaya girdi, kapıyı çalmadan.

“Ne var?” dedim bakışlarımı tavana sabitleyerek.

“Sana tavsiye vermeliyim,” dedi çalışma masasının sandalinesine oturarak. “Söylemem gerekenlerden fazlasını sana söyledim. Bu yüzden gidip Semih Bey’e bir şeyler sorarak ikimizi de

ateşe atma. Zamanla her şey açığa çıkacaktır. Unutma, hiçbir sır sonsuza dek sürmez.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” dedim sol kolumu havaya kaldırıp turnaklarımı incelerken. “Meraklı olmamı kullanarak beni bu işe ikna etmeye mi çalışıyorsun?”

“Bu sır yüzünden benim de canım yandı,” dedi acımasızca. Kelimeler kibirle dolu bir şekilde dökülmüştü dudaklarından havaya. “Babanla evlenmem en büyük hatalarımdan biriydi.”

Bir anda ayağa kalktım. Gözlerimi sertçe yumup açtıktan sonra derin bir nefes aldım. Bu nefes, öfkemin altına gizlenmiş sağduyulu yanımı öne çıkarmak içindi. “Kimse seni zorlamadı.”

“Öyle,” diye mırıldandı. “Kimse zorlamadı ama canımın yatacağını da kimse söylemedi.”

Kaşlarımı çattım. Yeni soru işaretlerine ihtiyacım yoktu. Başımı olumsuz anlamda salladım. “Bak, ne yaşadığın umurunda değil. Bu yüzden gerçekleri kendim öğreneceğim. Şimdi odamdan çık,” dedim ve iğneleyici bir tonda ekledim. “Anneciğim.”

Ela gözleri bir anlığına kısıldı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Ardından hiçbir şey söylemeden kapıyı çarparak odayı terk etti. Düşünceler suyun içine sıkışmış hava gibi, zihnimin en kuytu köşelerinden gün yüzüne çıkıyordu.

Gerçeklerin bedelini ödemeye hazır mıydım? Emin değildim.

Dava açarak gerçekleri gün yüzüne çıkarabilirdim. Ama Semih Bey gibi varlıklı birinin karşısında ne kadar şansım olurdu, emin değildim. Adalet anlayışımız: Zengin her zaman kazanır. Eğer teklifi kabul edersem önümde sisli bir yol belirliyordu. Adamın oğlu nasıldı, bilmiyordum ve bu beni korkutuyordu.

Yarın Semih Bey beni alıp götürecekti ama nereye? Aklıma gelen sahneler ürpermeme neden oluyordu.

Pantolonumun cebine sokuşturduğum telefonumun titreme sesiyle düşüncelerimden uzaklaştım. Kim olduğuna bile bakmadan açarak kulağıma götürdüm.

“Efendim?” dedim en yorgun sesimle.

“Bebek?” diye soran kişi Ezgi’ydi. İnce bir ses tonu vardı. Bana her zaman bebek diye hitap etmişti. Bebek...

“Efendim?” dedim sol omzumun üzerinde yatarken. Üzerimdeki ceketı çıkarma gereği bile duymamıştım.

“Hafta sonu bir şeyler yapalım mı?” dedi masum bir şekilde. “Pazartesi okullar başlıyor.”

“Çok isterdim,” diye başladığım cümlemin Ezgi’yi hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. “Ama gelebileceğimi sanmıyorum.”

“Neden?” diye sorduğunda yutkundum. Nedenini nasıl açıklayacaktım?

“Yüz yüze konuşuruz. Çok uykum var, biraz dinlenmek istiyorum,” diye yalan söyledim. Aslında düşünmek istiyordum, neyi düşüneceğimi bilmeden.

“Tamam bebek, sen uyu, sonra konuşuruz,” dediğini duyduğumda telefonu kulağımdan indirdim ve kapattım. Tüm üşengeçliğimi bir kenarı bırakarak ayağa kalktım ve ışığı söndürdüm. Yeniden yatağa girdiğimde düşünmek için gözlerimi karanlığa diktim.

Geçmişin gölgesinde kalmış gerçekleri gün yüzüne çıkaracaktım.